

ΤΑ ΤΗΣ ΣΑΒΙΝΑΣ (συστάει τον Ἀδριανόν).

18) Ἐμπ. CUBEINA. CEBASTH. Κεφαλὴ τῆς Σαβίνας.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

ΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ.

19) Ἐμπ. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ. CEB. Κεφαλὴ γυμνὴ τοῦ Αὐρηλίου πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

ΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΟΥ ΟΥΪΡΟΥ.

20) Ἐμπ. ΚΑΙ Λ. ΟΥΪΡΟΣ. Κεφαλὴ γυμνὴ τοῦ Α. Οὐΐρου.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

ΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΔΟΥ.

21) Ἐμπ. Κ. Α. ΑΥΡ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ τοῦ Κομμόδου νέου, πρὸς τὰ δεξιὰ, χλαμύς.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

22) Ἐμπ. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. ΑΥΤΩΝ.

Κεφαλὴ δαφνηφόρος πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

23) Ἐμπ. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔ. ΑΝΤΩΝ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος τοῦ Κομμόδου νέου.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

24) Ἐμπ. ΚΑΙ ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος τοῦ Κομμόδου πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

25) Ἐμπ. ΑΥ. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος τοῦ Κομμόδου.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

26) Ἐμπ. Α. ΑΙΔ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος τοῦ Κομμόδου πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

27) Ἐμπ. ΑΥΤ. ΚΑΙ Α. . . ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ γυμνὴ καὶ ἀγένητος τοῦ Κομμόδου νέου πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ χλαμύδος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

28) Ἐμπ. ΑΥΤ. ΚΑΙ ΛΑ . . . ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ γυμνὴ τοῦ Κομμόδου νέου πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ χλαμύδος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

29) Ἐμπ. Κ. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔ. ΑΝΤΩΝ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

30) Ἐμπ. . . Κεφαλὴ τοῦ Κομμόδου.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

31) Ἐμπ. Ἄσκληπιός ὄρθιος.

32) Ἐμπ. ΑΙΔ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

33) Ἐμπ. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

34) Ἐμπ. Α. Μ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

35) Ἐμπ. ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. ΑΝΤΩΝ. Κεφαλὴ δαφνηφόρος καὶ ἐλαφρῶς πωγωνοφόρος τοῦ Κομμόδου πρὸς τὰ δεξιὰ μετὰ χλαμύδος.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

36) Ἐμπ. Ἄσκληπιός ὄρθιος.

37) Ἐμπ. . . Κεφαλὴ τοῦ Κομμόδου.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

38) Ἄσκληπιός ὄρθιος.

39) Ἄσκληπιός ὄρθιος.

40) Ἐμπ. Α. ΑΙ. ΑΥΡΗΛ. ΚΟΜΜΟΔΟΣ. Κεφαλὴ πωγωνοφόρος καὶ πυργοφόρος τοῦ Κομμόδου μετὰ χλαμύδος ἐπὶ τοῦ στῆθους.

Ἄσκληπιός ὄρθιος.

(Ἀκολουθεῖ).

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ

Πρὸ δύο ἐτῶν ὁ λοχαγὸς Μπάουερ ἀναζητῶν τὸν δολοφόνον τοῦ κ. Δαλγκλεις, σκώτου ἐμπόρου ἐν τῇ Κεντρικῇ Ἀσίᾳ, ἀνεκάλυψε ἐν τῷ σινικῷ Τουρκεστάν τὰ λείψανα ὑπογείου πόλεως· παρ' αὐτὴν δὲ ἐν τινὶ ἀνασκαφέντι χώρῳ εἶρε περιέργων χειρογράφων ἐπὶ φλοιοῦ σημύδας ὅπερ συμπαραελάβε μετ' αὐτοῦ εἰς Ἰνδικὴν πρὸς ἐξέτασιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων. Τὸ χειρόγραφον περιγράφεται ὡς ἑξαχθὲν ἐκ τῆς βάσεως ἐνδὸς τῶν ἀρχαίων περιέργων ἐκεῖνων ἰδρυμάτων, τῶν εὐρισκομένων ἀκριβῶς ἔξω ὑπογείου πόλεως παρὰ τὸ Κουχάρ. Τὰ ἰδρύματα ταῦτα λέγονται ὡς ἔχοντα ὕψος 50 — 60 ποδῶν, σχήματος ὕψλης καὶ εἰς αἰγμὴν ἀποληγούσης καλύβης καὶ εἶναι ἐκτισμένα μετὰ πολλῆς τῆς στερεότητος διὰ πλίνθων ἐξηραμένων ἐν τῷ ἀέρι. Ὁ διδάκτωρ Χέρνλ, ὅστις ἀνελάβε τὴν ἐξέτασιν τοῦ χειρογράφου, φρονεῖ ὅτι τὰ ἰδρύματα ταῦτα εἶναι βουδδικά, περιλαμβάνοντα θάλαμον, ἐν ᾧ περικλείονται κειμήλια καὶ λοιπά. Οἱ θάλαμοι οὗτοι εὐρίσκονται ἐν γένει παρὰ τὴν ἐπιάνειαν τοῦ ἐδάφους καὶ συχνάκις ἀνασκάπτονται ὑπὸ προσώπων πρὸς ἀναζήτησιν κεκρυμμένων θησαυρῶν. Οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ἕνεκα τοῦ ὁποίου χειρόγραφον φλοιοῦ σημύδας, διασωθὲν οὕτως ἐκ τῆς πιθανότητος βλάβης, νὰ μὴ διατηρηθῇ ἐπ' ἀόριστον σχεδόν, δὲ μάλιστα ὁ θάλαμος ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἦναι ἐρημικῶς κεκλεισμένος.

Ὁ διδάκτωρ Χέρνλ ἀνεκοινώσατο ἤδη εἰς τὴν Ἀσιατικὴν Ἐταιρίαν τῆς Βεγγάλης τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξέτασεως τοῦ χειρογράφου. Τοῦτο εἶναι γεγραμμένον ἐν σάνσκριτῇ γλώσσῃ τύπου λίαν ἀρχαίου, οὐχὶ διὰ τῶν Σαραδικῶν χαρακτήρων τῆς Κασιμίρης, ὡς κατ' ἀρχὰς ὑπετέθη, ἀλλὰ διὰ Γουπταϊκῶν χαρακτήρων, ὅτινες εἶναι καὶ πολλοὶ ἀρχαιότεροι. Ἰδιαιτέρα μέρη αὐτοῦ ἐγράφησαν ὑπὸ διαφόρων συγγραφέων καὶ κατὰ διαφόρους χρόνους, τὸ δὲ τελευταῖον αὐτοῦ τμήμα δέον ν' ἀναχθῇ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ εἰς περίοδον οὐχὶ μεταγενεστέραν τῆς δευτέρας πεντηκονταετίας τοῦ πέμπτου αἰῶνος, κατὰ τὸ 475 π. Χ. δηλ. — ἐνῶ τὸ ἀρχαιότερον τμήμα δέον ν' ἀναχθῇ εἰς ἐποχὴν κατὰ μίαν πεντηκονταετίαν προγενεστέραν.

Τὸ χειρόγραφον Μπάουερ, ὡς εἶναι ἤδη γνωστόν, εἶναι κατὰ συνείπειαν τὸ ἀρχαιότερον Ἰνδικὸν χειρόγραφον καὶ ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων ὅσα ὑφίστανται ἐν τῶν κόσμῳ. Ἀποτελεῖται δὲ ἐκ πέντε διακεκριμένων τμημάτων, ἐξ ὧν τὸ πρῶτον καὶ πέμπτον εἶναι ἱατρικὰ ἔργα, τὸ δεῦτερον

καὶ πέμπτον συλλογὴ παρομοιωῶν καὶ τὸ τρίτον ἔκθεσις θεραπευτικῶν μέσων κατὰ τοῦ δήγηματος ὁφείας, δοθέντος ὑπὸ τοῦ Βούδα τῷ Ἀνάδω.

Τὸ χειρόγραφον ἀρχεῖται ὡςδε: — «Τοῖς Παθαγάταις χαίρειν. Προτίθεμαι νὰ γράψω ἐπιθεωρητικὴν σύνψιν ἱατρικῆς, καλουμένην Νεοβανιτάκα, βασιζομένην ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ συστήματος τῶν Μαχρασῆ, ὅσον συνετέθη ὑπ' αὐτῶν ἐν ἀρχαίοις χρόνοις. Ὁ, τίθῃποτε καὶ ἵνα ἡ χρησιμὸν εἰς τοὺς ἐκ διαφόρων νοσημάτων πάσχοντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὡς καὶ ὅ,τι δῆποτε εἶναι χρήσιμον εἰς τοὺς παῖδας ἐκτεθήσεται ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ. Τοῦτο θὰ συστήσῃ ἑαυτὸ εἰς τοὺς ἰατροὺς ἐκείνους, οἵτινες τέρπονται ἐν τῇ βραχυλογίᾳ ἕνεκα ὅμως τῆς πολλᾶς πλοῦτος τῶν ἐν αὐτῷ συνταγῶν εὐπρόσδεκτον ἔσται καὶ ἐκεῖνοι, τὰ πνεύματα τῶν ὁποίων ἀρέσκονται εἰς πολλὰς λεπτομερείας». Ὁ πρόλογος καταλήγει διὰ τῆς προειδοποιήσεως ὅτι τὸ βιβλίον δὲν πρέπει νὰ δίδεται εἰς πρόσωπον, ὅπερ δὲν ἔχει υἱόν, οὔτε εἰς πρόσωπον στερούμενον ἀδελφοῦ, οὔτε νὰ διδάσκωνται τὰ ἐν αὐτῷ διδάγματα πρὸς πρόσωπα, μὴ ἔχοντα μαθητάς. Τὸ χειρόγραφον ἀποτελεῖται ἐκ 45 φύλλων, πάντα τῶν ὁποίων ἀντεγράφησαν ἔδωκε τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μετεφράσθη ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Χέρνλ καὶ ἀμφοτέρω δημοσιευθήσονται κατὰ τμήματα ὑπὸ τῆς Βεγγαλικῆς Ἀσιατικῆς Ἑταιρίας. Ὁ διδάκτωρ Χέρνλ ἀνεκάλυψεν ἐν ἱατρικοῖς συγγράμμασι σωζομένοις εἰσέτι ἐν Βεγγάλῃ τὰ ἴχνη ἐνίων τῶν ἐν τῷ χειρογράφῳ συνταγῶν. Αἱ δαπάναι τῆς ἐκδόσεως καὶ δημοσιεύσεως τοῦ χειρογράφου καταβλήθησονται ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Βεγγάλης ἡ τελευταία αὕτη μάλιστα ἀπῆλλαξε τὸν διδάκτορα Χέρνλ τῶν ἄλλων αὐτοῦ καθηκόντων κατὰ τὸν χρόνον, ὅστις ἀπαιτεῖται πρὸς συντελεσιν τοῦ ἔργου, ἐνῶ ἡ κυβερνήσις τῆς Ἰνδικῆς ἀνέλαβε τὴν πληρωμὴν τῶν δαπανῶν, ὅσαι συνδέονται πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν ἐκδοσιν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν φωτογραφικῶν πανομοιότυπων ἐκάστης σελίδος χειρογράφου. Προσθετόν ἐστι ὁ διδάκτωρ Μπύλερ, ὁ διάσημος ἀσιανολόγος τῆς Βιέννης, κατέληξεν ἀνεξαρτήτως τῶν σκέψεων τοῦ διδάκτορος Χέρνλ εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος συμπέρασμα ὡς πρὸς τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἀρχαιότητα, εἰς ἣν ἀνάγεται τὸ χειρόγραφον τοῦτο.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ.

ΕΙΔΗ ΕΥΦΥΙΑΣ.

Ὁ καθηγγητὴς τοῦ πανεπιστημίου Τυβίγγης κ. Ρυμελὲν ζητεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ τί τὸ ἀποτελοῦν τὴν πρωτοτυπίαν τῆς εὐφυΐας καὶ τὰς διαφορὰς τῆς μὲν ἀπὸ τῆς δέ. Ἡ ἀντίληψις εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος καὶ ἡ ἀφετηρία πάσης γνώσεως. Ἡ καλὴ κατάστασις τῶν ὀργάνων μεγάλῃν κέκτηται σπουδαιότητα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ οὐσιώδης. Τὸ μᾶλλον διαπεραστικὸν ὅμμα δὲν εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπει καλλίτερον τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ μορφήν. Ἐκτὸς τούτου, τὴν αἰσθητὴν ἐντύπωσιν δύνανται νὰ συνοδεύσῃ πλεῖστοι ὅσαι ἰδέαι, λίαν διάφοροι πρὸς ἀλλήλας, ἀδύνατον ὅμως ἀποβαίνει νὰ ὑποδείξῃ τις ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Νεύτωνος, ὅστις ἐκ τῆς ὕψους μῆλου περόντος κατὰ γῆς ὑψώθη εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ ὑψίστου φυσικοῦ νόμου καὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐργάτου, ὅστις μηχανικῶς καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀτομικῆς σκέψεως προσβλέπει εἰς τὸ ἀντικείμενον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐργάζεται.

Ἡ ἀντίληψις ἀποτυπῶνται ἐν τῇ μνήμῃ, χάρις δὲ εἰς τὴν ἐναποθήκευσιν ταύτην τῶν ἐντυπώσεων ἀναπτύσσεται ἡ φαντασία, ἥτις εἶναι ὁ ὅρος πρωτοτύπου καὶ δημιουργικῆς σκέψεως. Ἡ ἀληθὴς σκέψις ἐκφράζεται διὰ διαφόρων τύπων τῆς γλώσσης. Ὁ διανοητικὸς ἡμῶν πλοῦτος εἶναι σχεδὸν ἀνάλογος πρὸς τὴν ἔκτασιν τοῦ λεξιλογίου ἡμῶν. Κατὰ τὰς κατὰ προσέγγισιν γενομένας στατιστικὰς, ἁγγλὸς εὐπαιδευτὸς κατέχει θησαυρὸν τριῶν μέχρι τεσσάρων χιλιάδων λέξεων, ἐνῶ ἀπλοῦς χωρικὸς μόλις γινώσκει τριακοσίας σχεδὸν λέξεις. Ἐνῶ δὲ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ εὑρεθῇ πεντε χιλιάδες ἐξακόσιοι τεσσαράκοντα δύο διάφοροι λέξεις ἐν τῷ Σαίξπηρῳ ἀπαντῶσι πεντεκαίδεκα χιλιάδες. Μεταξὺ τῶν λέξεων

τούτων δέον νὰ διακρίνωμεν ἐκεῖνας τὰς ὁποίας ἐννοοῦμεν ὅταν ἀναγινώσκωμεν ἢ ἀκούωμεν αὐτὰς ἀπὸ ἐκείνων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦμεν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τελευταίων τούτων εἶναι πολλῶν μικρότερος τοῦ τῶν ἄλλων. Ὁ λόγος δὲν ἐκφράζεται πάντοτε διὰ φθόγγων, δυνατὸν νὰ ἐκδηλωθῇ σιγῇ καὶ ἐνδομύχως. Λυπηρὸν ὅτι μικρὸν ἐμελετήθη οὗτος ὑπὸ τὸν τύπον τούτων. Ὁ κ. Ρυμελὲν παρατηρεῖ ὅτι παρὰ τῇ ἰδίᾳ ἐαυτοῦ, ὁ ἑσωτερικὸς λόγος σύγκειται ὀλιγώτερον ἐξ ἐνάρθρων λέξεων, ὥς προφέρει χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἢ ἐκ σκιῶν λέξεων, ὥσπερ ἀναγινώσκει κατὰ νοῦν. Ὑπάρχουσιν ὁραταὶ μᾶλλον εἰκόνες ἢ ἀκουσταί. Τέλος μετὰ τὰ τρία ταῦτα εἶδη σκέψεως ἐπέρχεται τέταρτον, ὅπερ συνίσταται ἐν τῇ ἀμέσῳ ἀντιλήψει τῶν σχέσεων τῶν διαφόρων ἀντικειμένων καὶ ὅπερ διαφεύγει τὴν ἐκφράσιν. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐνεργοῦ ταύτης καὶ ἀνεκφράστου σκέψεως εἶναι προφανής, διότι ἄνευ αὐτῆς, πῶς θὰ ἐφευρίσκετο ἡ γλώσσα; Τίς δὲν παρέστη πρὸ περιπτώσεων, καθ' ὅς συμβαίνει ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ σκέψιν ἢ νὰ ἐκφράξῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἴττον ὅ,τι δὲν ἤθελε ἐκφράσῃ; Ὅποσα αἰσθήματα ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν, καίπερ αἰσθανόμενοι καὶ κάλλιστα αὐτὰ κατανοοῦντες!

Τὰ τέσσαρα ταῦτα εἶδη σκέψεως ὑφίστανται παρ' ἐκάστῳ ἀτόμῳ, ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκάστῳ ἡμῶν ἐν τῶν εἰδῶν τούτων ἐπικρατεῖ συννεπεία ἰδιαίτερων περιπτώσεων. Παρὰ τοῖς μὲν ἡ σκέψις κινεῖται ἐν μέσῳ λίαν περιορισμένου ἀριθμοῦ ἀντικλήσεων καὶ εἰκόνων, τὸ λεξελόγιον εἶναι πτωχὸν καὶ ἡ ἀόριστος ἔμφυτος γνώσις εἶναι συχνή. Παρ' ἄλλοις τὸν πνεῦμα αἱ λέξεις ἀφθονοῦσιν, αἱ ἐντυπώσεις καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἐκφράζονται ἀμέσως καὶ ἡ ἀνεκφράστος σκέψις ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν. Ἐκτὸς τῆς ἐνεργείας τῶν περιστάσεων, δέον νὰ σημειώσωμεν καὶ τὰς ἰδιαζούσας διαθέσεις ἐκάστου ἀτόμου, ἐφ' ὧν βασίζονται καὶ τὰ ἡμέτερα ἐπαγγέλματα. Αἱ διαθέσεις αὗται δὲν δύναται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς αὐστηράν ταξινότησιν. Τὸ μόνον, ὅπερ δύναται νὰ γείνη εἶναι ἡ εἰς δύο τάξεις διαίρεσις αὐτῶν, ἐξ ὧν τᾶς μίαν νὰ περιλαμβάνῃ τὰς εἰς τὴν θεωρίαν ἰδίᾳ ἀναγομένας καὶ ἡ ἄλλη τὰς εἰς τὴν πρᾶξιν μᾶλλον ἐγγιζούσας. Αἱ πρῶται δύναται νὰ ὑποδιαίρεθῶσιν ἀναλόγως τῆς ὠθήσεως, ἣν παρέχουσιν εἰς τὸ ἄτομον ὥστε νὰ κατανοῇ εὐχερέστερον τὰς μηχανικὰς ἐνεργείας καὶ ἀντιδράσεις, ἢ τὰς μαθηματικὰς σχέσεις ἢ τὰς ἀπρηχμένας ιδέας καὶ τὰς σχέσεις τῆς αἰτιότητος. Καὶ αἱ δευτέραι περιλαμβάνουσι τριαιύτην ποικιλίαν διαθέσεων, ἀλλ' αὗται εἶναι τόσον πολυπλοκαὶ ὥστε ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἀπαρίθμησις αὐτῶν, τὸ μόνον κοινὸν παρ' αὐταῖς εἶναι τὸ ἐξῆς ὅτι παρωθοῦσι τὸν τούτων εὐμοιροῦντα νὰ ἀποραστήσῃ ἐπὶ τῇ βράσει ἀθεδαίων ἔστιν ὅτε δεδομένων ἄλλως πῶς ἢ ἐπὶ τῇ βράσει τῆς λογικῆς.

Τέλος δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἱ ἐποχαὶ ὡς καὶ τὰ ἄτομα ἔχουσι τὰς ἰδίας διαθέσεις καὶ τὰ ἀτομικὰ αὐτῶν χαρακτηριστικὰ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΝ Ω ΖΩΜΕΝ.

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ ΥΠΟ ΠΕΠΛΟΝ.

(Διάλογος).

ΣΙΡ ΡΟΓΗΡΟΣ ΤΣΑΤΤΕΡΛΑΗ ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΤΣΑΤΤΕΡΛΑΗ
πατὴρ. υἱός.

(Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ τοῦ σίρ Ρογήρου. Ὁ σίρ Ρογήρος πεντηκοντούτης καὶ καλῶς διατηρούμενος ἀνὴρ πίνει οἶνον· ὁ Ροβέρτος, νέος εἰκοδιτοετής, καπνίζει σιγαρέτον).

Σίρ Ρογήρος: Ἀληθῶς οἱ τῶν κομητειῶν χοροὶ εἶναι ἐν γένει ἀνόητα πράγματα, ἀλλὰ πραγματικῶς ἐν τῷ γλεῖνῳ μεγάλως ηὐχарιστήθη.

Ροβέρτος: Δὲν ἴτο λαμπρός;

Σίρ Ρογήρος: Ὑπῆρχον ἐκεῖ μερικοὶ λίαν διασκεδαστικοὶ ἀνθρωποι. Ἡ κυρία Δάχλων εἶναι πάντοτε καλὴ συντροφιά.